

kunde yde den Garanti, der tidligere var Tale om. Det ærede Medlem var saa uheldig selv at komme til at nævne, at en Del af disse private Skoler hyppig gik ind. Dette, at en Skole paa et vist givet Tidspunkt er gammel og har 200 Elever garanterer altsaa ikke Staten mere for dens Kapitals Tilstedeværelse, end den Omstændighed, at Skolen er stillet, som den er i dette Tilfælde. Jeg maa derfor anbefale det høje Ting at følge Udvalgets Flertal og Ministeren i denne Sag.

H. L. Jørgensen: Ved Ændringsforslag Nr. 79 er Summen foreslaaet forhøjet med 2,760 Kr. til et Varmeapparat i Sæby Kirke. For et Par Aar siden indkom et Andragende desangaaende, som jeg nu ser er taget til Følge. Der er for mange Aar siden anbragt to store Kakkelovne i Kirken, men paa Grund af dens betydelige Rumindhold har det vist sig, at de ikke svarede til Hensigten, og derfor fremkommer dette Andragende. Jeg vil blot bringe den ærede Minister og det ærede Finansudvalg en Tak, fordi Andragendet er efterkommet, idet jeg haaber, at Tinget vil følge det stillede Forslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg skal først sige et Par Ord om det Punkt, hvorom der har været nogen Forhandling, nemlig „Det danske Selskabs Skole“. Der er jeg i det ejendommelige Tilfælde, at jeg kan delvis sympatisere med den første ærede Taler efter Ordføreren (H. Holm), ligesom jeg ogsaa kan sympatisere med den ærede næstsidste (Oscar Hansen). Jeg maa nemlig sige, at jeg har haft adskillig Betænkelighed til at begynde med ved denne Bevilling, netop af de Grunde, som den første ærede Taler fremhævede. Men ved nærmere Overvejelse mente jeg rigtignok, at man ikke burde unddrage dette Forsøg, som her blev gjort, paa at oprette en ny Skole, den Støtte, som den virkelig trængte til. Sagen har længe været under Forhandling mellem denne Skoles Bestyrer og mig, og da det vedblivende stod saaledes, da han kom til mig sidste Gang, at Skolen virkelig trængte til denne Støtte, uden hvilken den vilde komme i den største Forlegenhed — man vidste egentlig ikke, hvorledes man skulde klare sig, hvis man ikke fik Laan, vistnok til Dels paa Grund af de vanskelige Pengeforhold, vi ere komne i — saa forekom det mig ubilligt, om man ikke vilde støtte et Foretagende, som havde fundet saa stærk Anerkendelse og saa stor

privat Støtte som dette Foretagende. I denne Henseende er jeg ganske enig med den ærede sidste Taler, at den Omstændighed, at 134 private Mænd have villet ofre et saa betydeligt Beløb derpaa, bør føre til, at der fra Statens Side bliver Anledning til at træde hjælpende til, naar Hjælpen virkelig behøves. Jeg maa desuden sige, at om end denne Skole endnu ikke kan kaldes en privat lærd Skole, fordi den kun er en begyndende Skole, anser jeg det for givet efter de Forhandlinger, jeg har ført med Skolens Bestyrer, at det vil blive en lærd Skole. Jeg mente derfor, at her kunde gøres en Undtagelse fra Reglen. Jeg anser det for afgjort, som ogsaa den ærede Ordfører (C. Hage) sagde, at man ikke her behøvede at frygte for Konsekvenserne. Vi ville næppe saa let igen opleve det Tilfælde, at der bliver ydet en saa stor privat Hjælp til Oprettelsen af en Skole. De andre private Skoler, vi have, ere allesammen oprettede af en eller flere Mænd for disses egen Regning. Det er ikke Tilfældet her. Her er det Mænd, som træde sammen, og som bringe betydelige Ofre for at faa Skolen bragt frem, og da jeg maa sige, at det, som de ville arbejde for, er noget, man maa modtage med Sympati, har jeg ment, at man maatte støtte Sagen. Det glæder mig, at Udvalgets Flertal har tiltraadt Forslaget, og jeg haaber, det skal blive vedtaget her i Salen.

Med Hensyn til Bevillingen til Botanisk Have, skal jeg, da det ikke er fremhævet af nogen af de ærede Talere, gøre opmærksom paa, hvad der staar i Ministeriets Betænkning om Sagen, at der findes ved Botanisk Have nogle Arbejdere, som ere stillede ganske anderledes end de andre, idet der nemlig ved Universitetets botaniske Have haves Elever, som lære Gartneriet, hvad der ikke er Tilfældet med Landbohøjskolens Have. Forslaget gaar særlig ud paa, at de ikke skulle have saa høj en Løn som de andre, hvilket jeg antager, alle ville billige, da der ingen Indvending er fremsat derimod. Derfor bliver Lønnen for dem uforandret, ellers bliver Lønnen sat op til 3 Kr.

Hvad Bevillingen til Grønland angaar, føler jeg mig forpligtet til at udtale min Beklagelse af, at et æret Medlem, der havde Ordet desangaaende (Klausen), brugte det Udtryk om Hernhuterne, at de havde haft en „demoraliserende“ Indflydelse paa den Del af Befolkningen, som de have haft med at gøre. Men saaledes som den ærede Taler nærmere udførte det, viste det sig, at det, han virkelig vilde